

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1483/2023
08.06.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Владиславе Милићевић, Иване Рађеновић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1536/21 од 15.04.2021. године, у седници одржаној 08.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1536/21 од 15.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1536/21 од 15.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4005/18 од 23.01.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између плате коју би остварио код тужене у периоду од 01.01.2014. године до 30.04.2019. године и исплаћене посебне пензије, исплати новчане износе са законском затезном каматом и у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на наведене износе неисплаћених плата. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу на име материјалне штете у виду разлике између плате коју би остварио код тужене у периоду од 01.01.2014. године до 30.04.2019. године и исплаћене посебне пензије, исплати новчане износе са законском затезном каматом (све ближе опредељено у ставу другом изреке). Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 154.997,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1536/21 од 15.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим и трећим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбаци као недозвољена, а тужена обавезе да сноси трошкове за састав одговора на ревизију.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом, је исплата накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остваривао. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Тужена у прилог тврдњи да је донето коначно решење од 22.04.2020. године није доставила доказе, односно није доказала да је надлежни орган тужене поново одлучио о радном статусу тужиоца, након што је пресудом управног суда поништено решење другостепеног органа тужене од 31.05.2017. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. ЗПП. Поред тога, ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете (на име разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио у спорном периоду) поднета је 12.05.2020. године, а поднеском од 09.02.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 939.837,01 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију од стране адвоката одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП-а, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић